

Οι πατριάρχες και οι προφήτες της Παλαιάς Διαθήκης, οι απόστολοι και οι προφήτες της Καινής Διαθήκης και οι διάδοχοί τους γνωρίζουν καλά την νόσο της θρησκείας και τον Γιατρό που την θεραπεύει, δηλαδή τον Κύριο (Ιαχβέ) της Δόξας. Αυτός είναι ο Γιατρός των ψυχών και των σωμάτων μας. Θεράπευε την νόσο αυτή στους φίλους και πιστούς Του πριν την ενσάρκωση Του και συνεχίζει και ως Θεάνθρωπος να την θεραπεύει.

Η εν λόγω νόσος συνίσταται στο ότι υπάρχει βραχυκύκλωμα μεταξύ του πνεύματος στην καρδιά του ανθρώπου (δηλαδή κατά τους πατέρες της νοερής ενέργειας) και του εγκεφάλου. Στην φυσιολογική της κατάσταση η νοερή ενέργεια κινείται κυκλικά σαν στρόφαλος προσευχομένη μέσα στην καρδιά. Στην νοσούσα κατάσταση της η νοερή ενέργεια δεν στροφαλιζείται κυκλικά. Αλλά ξεδιπλωμένη και ριζωμένη στην καρδιά κολλάει στον εγκέφαλο και δημιουργεί βραχυκύκλωμα μεταξύ εγκεφάλου και καρδιάς. Έτσι τα νοήματα του εγκεφάλου, που είναι όλα από το περιβάλλον, γίνονται νοήματα της νοερής ενέργειας ριζωμένα πάντα στην καρδιά. Έτσι ο παθών γίνεται δούλος του περιβάλλοντός του. Ως εκ τούτου συγχέει ορισμένα προερχόμενα από το περιβάλλον του νοήματα με τον Θεό ή τους θεούς του.

Με τον όρο Θρησκεία εννοούμε κάθε "ταύτιση" του ακτίστου με το κτιστό και μάλιστα κάθε "ταύτιση παραστάσεων" του ακτίστου με νοήματα και ρήματα της ανθρώπινης σκέψης, που είναι το θεμέλιο της λατρείας των ειδώλων. Τα νοήματα και ρήματα αυτά μπορεί να είναι απλώς νοήματα και ρήματα ή και παραστάσεις και με αγάλματα και εικόνες εντός και εκτός νομιζόμενου θεόπνευστου κειμένου. Με άλλα λόγια και η ταύτιση των περί Θεού νοημάτων και ρημάτων της Αγίας Γραφής με το άκτιστο ανήκει και αυτή στον κόσμο της ειδωλολατρίας και είναι το θεμέλιο όλων των μέχρι τώρα αιρέσεων.

Στην θεραπευτική παράδοση της Π. και της Κ. Διαθήκης χρησιμοποιούνται κατάλληλα νοήματα και ρήματα ως μέσα κατά την διάρκεια της καθάρσεως και του φωτισμού της καρδιάς και τα οποία καταργούνται κατά την διάρκεια του δοξασμού όταν αποκαλύπτεται στο σώμα του Χριστού η πληρούσα τα κτιστά πάντα απεριγραπτη, ακατάληπτη και άκτιστη δόξα του Θεού. Μετά τον δοξασμό τα νοήματα και τα ρήματα της νοερής στην καρδιά προσευχής επανέρχονται. Από τον δοξασμό του ο παθών διαπιστώνει ότι ουδεμία ομοιότητα υπάρχει μεταξύ κτιστού και ακτίστου και ότι ο Θεός είναι αδύνατο να εκφρασθεί κι ακόμα πιο αδύνατο να εννοηθεί.

Αλλά για να έχει κανείς ορθή κατεύθυνση στην θεραπεία της νοερής ενέργειας πρέπει να έχει οδηγό την πείρα θεουμένου ο οποίος μαρτυρεί σχετικά με ορισμένα αξιώματα ότι μεταξύ: α) του ακτίστου Θεού και των ακτίστων ενεργειών Του και β) των κτισμάτων Του ουδεμία ομοιότητα υπάρχει και ότι "Θεόν φράσαι αδύνατον, νοήσαι δε αδυνατώτερον." (Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος.) Μόνον βάσει αυτών των αξιωμάτων δύναται κανείς να αποφύγει το κατάντημα να αποκτήσει οδηγό τον Διάβολο μέσω δήθεν θεολόγων που στοχάζονται περί Θεού και των θείων.

Στην φυσική κατάστασή της η νοερή ενέργεια ρυθμίζει τα πάθη, δηλαδή αυτά της πείνας, της δίψας, του ύπνου, του ενστίκτου της αυτοσυντηρήσεως (δηλαδή του φόβου θανάτου) ώστε να είναι αδιάβλητα. Σε νοσούσα κατάσταση τα πάθη γίνονται διαβλητά. Αυτά, σε συνδυασμό με την αδέσποτη πλέον φαντασία, δημιουργούν μαγικές θρησκείες για την χαλιναγωγή των στοιχείων της φύσεως ή και της επιπλέον σωτηρίας της ψυχής από την ύλη σε κατάσταση ευδαιμονίας ή και της ευδαιμονίας με σώμα και ψυχή.

Η πίστη, κατά την Αγία Γραφή, είναι η συνεργασία με το Άγιο Πνεύμα, το Οποίο εγκαινιάζει

την θεραπεία της νόσου της ιδιοτελούς αγάπης στην καρδιά και την μεταβάλλει σε αγάπη, η οποία "ου ζητεί τα εαυτής." Η θεραπεία αυτή κορυφώνεται με τον δοξασμό (την θέωση) και συνιστά την πεμπουσία της Ορθόδοξης Καθολικής Εκκλησίας, η οποία αντικατέστησε γι' αυτό την ειδωλολατρεία ως τον πυρήνα του Ελληνικού Πολιτισμού της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας.

+ π. Ι. ΡΩΜΑΝΙΔΗΣ